

Sygn. akt V CZ 103/14

POSTANOWIENIE

Dnia 5 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz (przewodniczący,
sprawozdawca)

SSN Dariusz Dończyk

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa "F. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością"
z siedzibą w W.

przeciwko W. F.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 5 lutego 2015 r.,
zażalenia pozwanego na wyrok Sądu Okręgowego w W.

z dnia 7 sierpnia 2014 r., sygn. akt X Ga [...],

**oddala zażalenie, pozostawiając koszty postępowania
zażaleniowego do rozstrzygnięcia w orzeczeniu kończącym
postępowanie w sprawie.**

UZASADNIENIE

Na skutek sprzeciwu pozwanego od nakazu zapłaty Sąd Rejonowy w W. wyrokiem z dnia 7 lutego 2014 r. oddalił powództwo F. sp. z o.o. w W. przeciwko W. F. prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą V.. Podstawą oddalenia powództwa było uznanie, że przedmiot sprawy jest tożsamy z podstawą faktyczną rozstrzygnięcia w poprzedniej sprawie pomiędzy tymi samymi stronami. Zarówno bowiem w obecnym postępowaniu, jak i w sprawie XV GC [...], strona powodowa domagała się od pozwanego zapłaty odszkodowania za bezumowne korzystanie z ruchomości, różnica dotyczyła tylko okresu, za który żądano zapłaty. Sąd Rejonowy uznał, że jest związany ustaleniami faktycznymi dokonanymi w poprzedniej sprawie, prowadzącymi do oddalenia powództwa, wobec czego zastosowanie miała zasada wynikająca z art. 365 § 1 k.p.c.

W wyniku apelacji powódki Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 7 sierpnia 2014 r. uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy nie podzielił oceny o związaniu sądu orzeczeniem wydanym w sprawie o sygn. akt XV GC [...] i wskazał różnice w podstawie faktycznej w obu sprawach. Przedmiotem postępowania w poprzedniej sprawie było żądanie zapłaty odszkodowania za bezumowne korzystanie z określonych ruchomości w okresie maj – czerwiec 2012 roku. W postępowaniu tym nie wykazano prawa własności powoda do spornych ruchomości, co stało się przyczyną oddalenia powództwa. W obecnym postępowaniu strona powodowa dochodzi zapłaty za bezumowne korzystanie ze spornych ruchomości za okres od 1 do 31 grudnia 2012 r., powołując się na następcze nabycie ich własności. Powodowa spółka powołała się zatem na nowe okoliczności, nieznane Sądowi w sprawie X GC [...]. Okoliczności tych Sąd Rejonowy nie rozważał, uznając się za związanego poprzednim orzeczeniem. Przesądziło to, w ocenie Sądu Okręgowego, o nierozpoznaniu istoty sprawy, co uzasadniało uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Pozwany zażaleniem w całości zaskarżył powyższy wyrok, zarzucając naruszenie prawa procesowego, tj. art. 386 § 4 k.p.c., polegające na jego zastosowaniu i wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przepis, którego naruszenie skarżący zarzucił, nakazuje sądowi odwoławczemu uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji, gdy nie została rozpoznana istota sprawy. Jak wielokrotnie wyjaśniał Sąd Najwyższy, do nierozpoznania istoty sprawy dochodzi wówczas, gdy rozstrzygnięcie sądu pierwszej instancji nie odnosi się do tego, co było przedmiotem sprawy, gdy zaniechał on zbadania materialnej podstawy żądania albo oceny merytorycznych zarzutów strony, bezpodstawnie przyjmując, że istnieje przesłanka materialnoprawna lub procesowa unicestwiająca roszczenie (zob. zamiast wielu postanowienie Sądu Najwyższego z 23 września 1998 r., II CKN 897/97, OSNC 1999 Nr 1, poz. 22). Taka właśnie sytuacja ma miejsce w rozpoznawanej sprawie. Wobec bowiem uznania się za związane poprzednim orzeczeniem, Sąd Rejonowy nie poddał ocenie merytorycznej twierdzeń powódki, nie wziął pod uwagę możliwych zmian podmiotowych w prawie własności ruchomości, o które chodzi w sprawie, pomimo wnioskowanych na te okoliczności dowodów. Prowadzenie na te okoliczności postępowania przez Sąd odwoławczy oznaczałoby w istocie pozbawienie stron prawa do dwuinstancyjnego rozpoznania sprawy.

Z tych względów, uznając zarzut naruszenia art. 386 § 4 k.p.c. za niezasadny, orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 394¹ § 3 w związku z art. 398¹⁴ k.p.c.